

Euzkirik euzkien yat
aur begi-oztin au;
ortzipean beiñik-bein
antzekorik eztau.

Zeru dakust beragan,
zorunez betia;
begiratzuz ase daust
edermin bizia.

Bizitz-bidean aurki
ba'dot kulumio,
lagun eske berari
laster noakio.

Oiñaze-geriza gain
dabilkidanean,
argi-ontzi oberik
eztazaut lurreean.

Zer dakardan aspaldi
barruan eztakit,
baiña biotz gose au
agana doakit. •

Zer dot...? Au aldakuntza!
Zerbait dakit peitu.
Oi Josu, begi-urdirin,
zer daustazu ostu?

Eiztari trebe, azkona
daust artez egotzi,
ta biotz-mamiñean
zorrozkiro josi.

Neure biotzan jabe
bera dot geroztik:
Bizi nadin erroak
maitean egiñik.

ABEAN

Oldozti, gogo-batu, argitasun miñez,
bizitz-ibai ondolik nenbillan goiz batez
illunabar antzeko izpi me artean
Abea agiri yatan goiko kukutzean.

Ikus-leiz ara nintzan; eta an dakustana!
Lore leitua irudi, zail, tximur soin dana,
Josu, ludi eguzki. Abean zintzilik;
miñen gozagarri dan Eguzkia itzalik.

—Nok zaitu, Argi zorakor, apain odol-izpiz?
Nok zugaitzean josi? —dirautsot errukiz.
—Maitasunak, enetxo, jarri nau onelan:
bere suzko geziak naukee Abe ontan.

Betoz maiteminduak (gero oiue egian)
uda-itzala baita bere adarpian;
artu zugaitz ontatik igali marduak,
neure biotz barneko su goriz elduak.

Zitu maitez umook sarri miztu dodaz,
ta azalez gorri, gozo mamiñez daurkidaz.
Abeak, arantzak dauz; baiña emariak
giz-ao-sabaiar; yakozan guriak!

EZTI U TSA

Miren! Izen ezti uts, olerki iturri;
jainkozko mosu baten gizaz jantzi antza.
Nok, bear aiña, zure izena goretzi?
Zure Ama-biotzan samurtasuna aintza?

Eder sortu-ezaren iduri argia,
gaixoaren itxaro, maitasun eredu;
gogoz Jainkoantzat gai, soñez ozkarbia,
betikoa ezker. Zeu ederren zaitugu.

Itzalpe atsegiña, Ama biotz-bera,
sarriri entzun oi nik zure eztidun mintzo;
ots dagistazu bigun barrengo muiñera;
goiz-arora dabesan urretxindor antzo.

Begi-lauso, gogo-min, elorritz biotza,
ludi-itxasoz jbil naz izu-lauorrian;
zure kaia, atzenez, iku, Izar aratza:
ankilla dot egotzi ditxo bare-mian.

Maite-altxor aurki dot magal ezti ontan,
poz-untzi ertzik bako, samin-aringarri;
ta, zurea jzan naiez, naukazu miñetan.
Zakidaz aldi oro Ama maitagarri.

LO, JOSU!

Nazaret bide egaleko
bedar gaiñean kuku,
gari-buruen otsera,
lo dago Aurtxo Josu.

Kirkillak, maite minduta,
—neskatx taldea iduri—
zotal-jauregi atadian
daukaz kantaka, urduri.

Aizetxoa, lapur antzo,
mendiska ertzez dabil;
txoriak, izpi-euritan,
iñolaz ezin ixil.

Aize, otoi, ez itxartu
Aurtxo begi oztiña.
Bekaitzez legokez lorak!
Odei ene atsegiña!

Laga, laga, geldi lotan
bide gaiñean kuku;
gari-buruen otsera
lo, apatz, ene Josu.

LORARIK ZURIENA

Ene Ama: almenen egon eziña!
Zuregan biotzak naiko atsegiña:
argi-ariz urrun doakit adiña:
kanta-zale nozu, azka ene muña.

Ozkorria bera bekokin dozula,
goizeko larrosa baizen zut-mardula,
oltzaren erdian ederra zakustaz:
nire eder-miñaren aseza zakidaz.

Errugea zara, oi Ama samurra!
Sortzetik erruge, zuritan edurra,
laiñorik bako ortzi garbi ta oztiña,
aingeru-begiak beste eder ta urdiña.

Zure jantziaren gorrian dirdaika,
jzarren antzera, liliak eundaka;
kutsu bage, aratz, eder, txukun guztiz,
usaiña dixurzu larrosena ibilliz.

Giza-biotzetan maitasun sugarra,
eguzki egunez ta gabaz jzarra,
zelatan lorea sor daroan Urtzi
zeuk ekarri zendun, urre zurizko untzi.